

III. díj
Kassay Anna

LEBEGÉS

Ott ültünk a traktorgyár kátrányozott tetején, a lábunkat tüntetően lógattuk a nagyjából tizenöt méteres mélységbe. Persze tilos volt odamenni, az ilyen elhagyatott gyárak elég veszélyesek, és azelőtt, mielőtt megismertem Vajkot, nem is mentem soha. De vele jó volt ott lenni. Szabadnak éreztem magam ettől, szabadnak és lázadónak, és valahogy terápia volt vele tölteni az időt az ilyen tiltott helyeken.

Volt olyan, hogy hozott egy baltát, és a gyárban maradt egy-két szúvas asztalt darabokra törtük. Valami olyasmit mondott, hogy néha abnormalisnak kell lenni ahhoz, hogy tovább tudjon normálisan élni az ember. Vagy legalábbis ez volt a lényege... És ezzel egyet kellett értenem. Csodálatosan szép volt, amikor tört és zúzott és leszart minden egyebet. És azt mondta, én is gyönyörű vagyok, amikor ezt teszem. Talán ez fogott meg benne legjobban. Senki más nem vitt volna el a traktorgyárba zúzni, mert senki más nem akarta látni, hogy egy kicsit örült és egy kicsit gyenge is vagyok én legbelül, olyan, aki szeretne szétszedni valamit fájdalomában. Csak ő akart látni igazán.

De akkor, aznap csak úgy ültünk a tetőn, sok ilyen emlékkal és valami csodálatos szabadság mámorító érzésével a szívünkben, és nem csináltunk semmi különöset. Nem néztem rá, az alattunk húzódó gyomos, száraz gyárudvart szemléltem, a fűtat, ami előttünk haladt el, a házakat, a kommunizmus emlékműveiként egymásra húzott kocka alakú betonblokkokat. Már délután volt, hatóra is elmúlt, de a nap még kitartóan sütött, megvetette a lábát, állt az ég tetején, a fénye fehér meg sárga volt, csak épp a háztetőkre meg a fák leveleire pirított rá egy kicsit. Talán érezte a körülöttünk vibráló levegőből, hogy történni fog valami, és nem akart lemaradni róla, azért maradt az égbolton olyan sokáig.

Én is éreztem.

Aznap más volt Vajk. Tényleg vibrált a levegő, vagy csak csendesebb és komolyabb volt, mint amúgy, vagy éppen én voltam más valamiért... Nem tudom.

Csak arra emlékszem, hogy kellemetlenül leizzadtam, a tető fekete-sége mohón szívta magába a forróságot egész nap, és addigra szinte elviselhetetlenül nagy lett a hőség odafent. A pólóm meg a nadrágom is teljesen rám tapadt, amitől nagyon kényelmetlenül éreztem magam, pedig tudtam, hogy Vajkot nem érdekli, hogy leizzadtam, ő inkább örül neki, hogy kirajzolódik az alakom valamennyire, mert általában olyan ruhát hordtam, amiben egyáltalán nem látszott. Nem szeretem, ahogy kinézek, na. De ő szereti, már amikor megismerkedtünk, akkor elmondta, hogy nagyon csinosnak tart.

Csak elég idétlen volt, ahogy az izzadság miatt folyton vakaróztam, és közben meg be nem állt a szám. Ez általában így volt, én beszéltem, Vajk meg hallgatott. Pedig én szerettem azt is, amikor én hallgathattam őt, de egyszer azt mondta, hogy imádja a hangomat, és minden érdekli, amit mondok, úgyhogy nem éreztem rosszul magam, amikor hosszú ideig egy szót se szólt – szöges ellentétben velem. Tényleg elég sok minden érdekelte, mert mindig figyelt, és mindenre emlékezett, amit meséltem neki, pedig én aztán tényleg rengeteget beszélek.

Aznap viszont teljesen máshol járt, csendben ült, és a térdén piszkált egy sebet. Úgyhogy akkor valósággal kötelességemnek éreztem, hogy én meg még többet fecsegek, mint máskor, a kínos hallgatás kutyaszorító feszültségének elkerülése végett. Akkor már semmi épkezláb ötletem nem volt. Az emberi szörzet szexualitással összefüggő szerepét taglaltam szegénynek. Hogy a szőr sajátos szaggal rendelkezik, biológiailag belénk van kódolva, hogy vonzódjunk hozzá, és milyen hülyeség, hogy a társadalom elvárásai minden ilyen ösztönnek és természetből ránk öröklődött dolognak véget akarnak vetni.

Aztán én is elhallgattam, és fél szemmel rápillantottam. Tudtam, hogy mire gondol, mert valójában és is arra gondoltam.

Elkaptam a tekintetem, és a tető széléről kezdtem lekapargatni a kátrányt. Hallgattam. Ő is. És valahogy nagyon rossz csend volt, pont olyan, amilyent el akartam kerülni. Olyan érzéssel töltött el, mint amikor a tesóm a strandon lenyomta a fejem a víz alá, és nem tudtam feljönni. Egy ideig ki lehetett bírni, de aztán kezdett fullasztani. És csak a vizet hallottam, a zúgást, mindenem megtelt vele. Kezdttem kapálózni, és üvölteni akartam, de nem lehetett, mert akkor még hamarabb megfulladtam volna. Éreztem a bátyám kezét a tarkómon. Már semmi levegőm nem volt. Semmit nem tudtam tenni. Fel kellett

törnöm a felszínre azonnal. Nem bírtam tovább. Elfordítottam a fejem, és megharaptam a tenyerét, aztán kibukkantam a vízből. Akkor lélegeztem először igazán.

Most is ezt kellett tennem.

- Mondj valamit - suttogtam rekedten. És akkor felnézett rám, és nem is kellett volna semmit mondania, mert olyan tekintettel bámult, ami nem csak kimondta, amit hallani akartam, hanem valahogy részletezte is az egészet. Egy hosszú-hosszú monológ volt a szemébe írva, soha senkit nem láttam még ennyire sokatmondó tekintettel nézni bárkire is. Olyan jó lett volna lefotózni akkor. Minden ott lenne azon a fotón, amit látni és érezni és hallani és tudni akarok. De most már csak visszaemlékezni lehet rá, és az is homályos eléggé.

- Van valami, amit el akarok mondani, biztos, hogy tudod, de azért még el akarom mondani - szólalt meg halkán. A hangja is olyan volt, mint a tekintete. Lesütöttem a szemem, és bólintottam. Nem volt kedvem meglepődni vagy tettetni, hogy nem értem, miről beszél. Sosem hazudtam neki. Nem volt, amiért. A dolgokon nem lehet szavakkal változtatni.

Reszkettem egy kicsit. Nem a kezem vagy a szám vagy ilyesmi, de valahogy mégis reszkettem, valahogy odabent, a szívem. De borzalmasan, és közben úgy dobogott, hogy attól tartottam, hirtelen kiszökik a helyéről, és mindjárt érezni fogom, ahogy áttöri bordáim rácsos börtönét. A gyomrom felkavarodott, az egész testem izgatottan bizsergett. Kicsit riadt izgatottság volt, de közben csodálatos is. A fejem egészen kiürült, csak Vajkot láttam, és csak az ő szavait akartam hallani. Minden elcsendesült. Burokba záródtunk, csak ő és én, senki más nem láthatott, vagy hallhatott. - Én... á, ez így nem jó. Ezt virággal illik - akadt meg. - Várj...

És elfutott. Én meg ott maradtam, és a tenyerembe tettem az arcomat. Most már egyáltalán nem volt üres a fejem, a gondolatok egymást mardosták.

Tudom, hogy szeret. Én is szeretem. Hogy lehet ez? Szeret. Mi együtt leszünk. Édes jó Istenem. Úgy leszek együtt valakivel, hogy szeretem, és ő is szeret. Sose jártam olyan fiúval, akibe szerelmes voltam. Édes Istenem, hogy ver a szívem! És hogy remegek, és milyen furcsa ez az egész. Te jó ég... Mi lesz most? Mi lesz? Mi van... Mi van, ha annyira futott, hogy leesett a lépcsőn, és összetörte magát, és én itt ülök, és

nem látok, és nem hallok semmit itt, a burookban, és ő közben elvérzik, és meghal, és soha nem fogja elmondani, hogy mit érez? Édes Istenem! Mi lesz, ha most megszédülök, és leesek a tizenöt méteres mélységbe? Feljön, és nem lát majd sehohol, aztán lepillant a gyomos udvarba, és ott leszek én szétroncsolt testtel, a saját vérembe fulladva... És ha... ha ő utánam ugrik...?!

Nem. Ilyen nem lehet. Nem is lesz.

Annyira zúgott a fejem, hogy nem hallottam, amikor futva visszaért. Nem fújtatott, nem pirult ki, csak állt előttem egy szál hervadó kis virággal a kezében. Én meg iszonyatosan szédültem, valaki megragadta a szívemet, de most nem volt törékeny egyáltalán, fogta a kezében, összenyomta, a vér meg felkavarodott, forróság öntött el, bizsergett mindenem, alig kaptam levegőt. Átvettem a virágot, de rá se pillantottam, csak morzsolgatni kezdtem izzadt ujjaim között. Nem értettem semmit. Vajkot néztem.

- Szóval biztos, hogy tudod már, de szeretném elmondani, hogy azt hiszem... Illetve nem is hiszem, biztos vagyok benne, hogy... Szerelmes vagyok beléd – egy szuszra mondta ki, túl akart lenni rajta. Utána már nem tudott megszólalni. A többi ott volt a szemében, elveszttem a tekintetében, és most az egyszer nekem is a torkomra forrt a szó. Fogalmam sem volt, mit kellene mondanom, nem tudtam gondolkodni sem. Semmit nem tudtam csinálni.

Odaléptem hozzá, és átöleltem. Alig értem a válláig, begörbítette a hátát, hogy viszonzni tudja.

- Mondj valamit – suttogta könnyörgő hangon. Az arcomat a mellkasának döntöttem, és éreztem a szívverését. Padampadampadampad... Pont, mint az enyém... Iszonyatosan szaporán vert.

- Nem tudom, mit mondjak. Ilyenkor nem tudom – suttogtam. Olyan tehetetlen voltam, valami szépet akartam mondani, amire örökké emlékezhet majd, el akartam mondani, hogy mennyire hálás vagyok neki mindenért, hogy mennyire csodálatossá varázsolta az életemet, hogy mennyire csodálatos a tekintete, és... hát mindent el akartam mondani, amire gondoltam azóta, hogy megismertem. Hogy voltak kételyeim, hogy megijedtem, amikor rájöttem, hogy tetszek neki, még hetekkel ezelőtt, most azonban nem félek már... Azt akarom, amit ő.

De nem bírtam megszólalni. Csak még közelebb húztam magamhoz, és szorítottam, és lehunytam a szemem, és arra gondoltam, hogy soha

de soha nem fogom elengedni, itt fogok állni mindig a traktorgyár égető, kátrányozott tetején, és magamhoz ölelem, és nem hagyom, hogy akár csak egy centivel is távolabb kerüljön tőlem.

- De mondj valamit - alig hallottam a fülemben zúgó vértől, egyszerűen csak tudtam, hogy ezt mondja... És akkor sóhajtottam egyet, és megszólaltam, és iszonyú furcsa volt, hogy nem plátói a dolog, és nem kell titokban tartanom életemben most először, amit gondolok és érzek.

- Azt hiszem, én is szeretlek.

Éreztem, hogy akkor minden megváltozik. A levegő már nem vibrált, a teste elernyed, a légzése egy picit egyenletesebbé vált, és akkor már ő is erőteljesen magához szorított, és én meg arra gondoltam, hogy eddig valóban azt hittem, hogy szeretem, de most már biztosan tudom, és minden nap ezerszer el akarom ismételni neki, mert másképpen nem fogja megérteni soha, hogy mennyire nagyon, biztosan és igazán és őszintén szeretem. Eszembe jutott, hogy ha valaha valaki más lesz is az életében rajtam kívül - de nem lesz úgysem -, akkor az egészen biztos, hogy nem fogja annyira hihetetlenül imádni minden egyes porcikáját, mint én. Meg akartam csókolni. Nem csak a száját, hanem a nyakát, a homlokát, a vállát, a mellkasát, a szívét, az eszét, a tekintetét, a lelkét, az egész lényét, a feje búbjától a lábujjkáin és a nevetésén keresztül egészen az utolsó kis piszkos és szennyes gondolatáig és vágyáig mindenét. Percekig álltunk így, egymást szorítva, mintha attól félnénk, hogy amint elengedjük a másikat, máris elveszítjük ezt az egészet, és már nem tudom, mit gondoltam, és mit mondtam ezek után. Az egész testem megtelt boldogsággal, ki akart törni belőlem, üvölni vagy nevetni, vagy csókolózni vagy futni akartam, amíg teljesen ki nem fulladok. Egészen vissza kellett fognom magam. Akkor már, azt hiszem, ezért remegtem. Nem maradt hely gondolatoknak és kételyeknek, mindent kiszorított belőlem a szemellenzős-vakító, részegítő szerelem.

Lebegtem.